

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Tarryn Fisher

The Wrong Family

Copyright © 2020 by Tarryn Fisher

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK

Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA

Tea Jovanović

LEKTURA I KOREKTURA

Snežana Gligorijević

SLOG I PRELOM

Stevan Šormaz

DIZAJN KORICA

Sara Vranić

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6035-856-3
COBISS.SR-ID 41639689

TARIN FIŠER

POGREŠNA
PORODICA

S engleskog preveo
Danko Ješić

Stela

Za Trejsi „Lice“ Finli i tetku Marlin

PRVI DEO

1.

Džuno

Džuno je bila gladna. Ali pre nego što je mogla da jede, morala je da dođe do frižidera, a da se ne poseče.

Osmotrla je delimično bezbedan put kroz najveće krhotine stakla, koji je vodio pored kuhinjskog pulta. Bila je obučena samo u tanke čarape, i kad je oprezno zakoračila s jedne crne pločice na belu, činilo joj se kao da igra partiju šaha. Čula je svađu, ali sad je videla bele porcelanske krhotine koje su kao zubi ležale na podu. Nije smela da ih uznemirava, a nije sigurno smela ni da se poseče. Kad je obišla pult, videla je jednu zelenu vinsku bocu oborenu na pod, a kroz pukotinu u obliku slova U potočić vina isticao je na pod ispod šporeta.

Džuno je sve to gledala sa izvesnom radoznalošću kad je stigla na svoje odredište. Stari *dženeral elektrik* frižider zujao je kad ga je otvorila, a bočice s priložima zazvečale su u vratima. Police su bile uglavnom prazne, čiste, ali prazne, primetila je Džuno, što je suština ove kuće i svega u njoj. *Osim danas*, mislila je gledajući u razbijeno posuđe. Pritisnula je dva prsta na usne i uzdahnula u frižider. Nisu išli u prodavnicu. Pokušala je da se seti kad su se poslednji put vratili kući s kesom namirnica. Vinini plastični cegeri visili su kao Džunine sise. *Uskoro će otići*, rekla je sebi. Morali su da nahrane dete, Samjuela, a trinaestogodišnjaci mnogo jedu. Ali opet je bila zabrinuta. Izvadila je dve plastične posude s police i okrenula ih prema svetlu. Špageti od pre tri dana. Izgledali su sasušeno i zgrudvano: baciće ih večeras. Spustila je kutiju na pult. U drugoj kutiji

bili su ostaci pirinča. Džuno je tu kutiju držala duže; sinoć je iz kreveta osetila miris kuvanja i stomak joj je krčao. Pokušala je da navede sastojke na osnovu mirisa: bosiljak, crni luk, beli luk i zelene paprike koje je Vini gajila u vrtu.

Otvorila je poklopac i onjušila sadržaj. Mogla je da uzme samo malo, jedan sloj sa vrha. Jela ga je hladnog sedeći u maloj trpezariji koja je gledala na zadnje dvorište. Svađali su se oko kuće, a onda oko novca, i onda je Vini udarila vatrostralnom posudom u nešto – verovatno ne u Najdželovu glavu jer je jutros bio živ i zdrav. Vino je oboreno nekoliko trenutaka kasnije.

Časovnik iznad vrata pokazivao je deset i sedamnaest. Džuno je glasno uzdahnula. Prekoračila je vreme, što je značilo da danas nema tuširanja. Jela je brže žureći da opere viljušku i obriše je, a onda je na prstima obišla pokojnu vatrostralnu posudu mršteći se dok je gledala taj nered. Počela je da čita jednu knjigu pre nekoliko dana i želela je da nastavi. U šezdeset sedmoj godini postojalo je malo životnih zadovoljstava, ali Džuno je čitanje smatrala jednim od njih.

Još jednom je pogledala kuhinju pitajući se ko će to počistiti. Volela je taj crno-beli pod koji je Najdžel jedva čekao da zameni laminatom. Maslinastozeleni frižider nekad je izazivao divljenje u *Sirsi*, i srce joj je zatreperilo svaki put kad je ulazila u kuhinju. To je bila kuhinja koju *neko koristi*, bez onog sterilnog modernizma koji se obično nalazi u naseljima nazvanim po drveću. I imala je sreću što je ovde. Ljudi su davali ogroman novac da bi živeli u naselju kao što je Grinlejk. Znala je to i poslednje što je želela bilo je da ugrozi svoj položaj kod Kraučovih. Ugasila je svetlo i izašla u hodnik ostavljajući im da se pobrinu za nered. To vino teško će očistiti.

Dva metra levo u hodniku nalazili su se predvorje i dnevna soba. To predvorje bila je depresivna mala niša s vitražnim prozorima koji gledaju na park. Nekad je bilo obloženo tamnim

drvetom, ali ga je Vini obojila u belo, što je samo delimično poboljšalo utisak. A tu su bile i porodične fotografije: Semo-vi profesionalno urađeni portreti pravljeni tokom godina, dok su mu zubi virili iz desni kao da je poređao žvake. Tu je bilo i nekoliko Najdželovih i Vininih slika s venčanja: Najdžel sa crnom kravatom, a Vini u jednostavnoj haljini koja je sigurno bila nadahnuta onom koju je Karolin Beset nosila kad se udala za Džona Kenedija Mlađeg. Ali uprkos očajničkim pokušajima da ga učine veselim, to predvorje je bilo osuđeno da izgleda kao kapelica. Džuno je čula kako Vini govori o sumornosti i neprestano je nagoveštavala kako Najdžel treba da uradi nešto. „Mogli bismo da posečemo to drvo ispred. Tako bi u sobu ulazilo mnogo više svetla...” Ali njeni ozbiljni predlozi nisu dopirali do čoveka suviše zauzetog da bi ih čuo. Vini se zadovoljila time da svetlo iznad ulaznih vrata bude stalno upaljeno. Džuno se u vezi s tim potajno slagala s Vini. To predvorje *jeste* bilo sumorno. Ali iza ulaznih vrata, kraj malog, neograđenog dvorišta, i preko jedne prometne ulice nalazio se Grinlejk park. A to je bilo najbolje u vezi sa ovom kućom. Grinlejk, četvrt u Sijetlu, imao je urbano-prigradski duh, a u njegovom središtu bili su jezero i park po kojem je dobilo ime. Oko jezera je vodila pešačka staza dugačka oko četiri i po kilometra. Mogao si biti beskućnik ili milioner; na toj stazi to nije bilo važno – ljudi su dolazili, šetali se i delili prostor.

Džuno je skrenula desno ka zadnjem delu kuće, a hodnik je vodio do porodične trpezarije na jednom kraju i jedne velike sobe na drugom. Kad se tek uselila, bila je zaprepašćena sukobom boja i šara u toj prostoriji.

Gurajući pali jastuk s puta, Džuno je polako otišla do police s knjigama mršteći se zbog bola u kukovima. Danas je hramala i osećala se kao prava šezdesetsedmogodišnjakinja. Polica za knjige bila je udaljena oko tri metra, ali je zastala na polovini

puta i stajala je sve dok bol nije prošao. Stići će na kraju tamo; uvek stigne. Kad je žiganje prošlo, polako je krenula napred osećajući bolove u zglobovima. Danas je bio loš dan; u poslednje vreme sve češće je imala bolove. Kad bi samo stigla do police...

Tako je bilo već neko vreme, bolest joj je izazivala bol u zglobovima. Njeni simptomi su na početku bili nalik gripu, uporan bol koji joj se lepio za kosti. Ali sad ne samo što ju je bolelo kad se kreće već su joj zglobovi goreli – bol je često bio tako jak da je Džuno želela da umre. Udovi su joj uvek bili otečeni, prsti plavi kao lice Vajolet Boregard u *Vili Vonka i fabrika čokolade*. Da stvari budu još gore, svakodnevno je imala pet-šest napada vrtoglavice, i svaki put kad bi pala, bol se pojačavao jer je bila sve mršavija i nije imalo šta da ublaži pad. Nije imala svoj kompjuter, tako da je koristila kompjuter Kraučovih da na Guglu potraži najbolju dijetu za svoje stanje pitajući velikog robota na nebu koju hranu sme a koju ne sme da jede. Veliki robot je rekao da jede stvari kao što su riba, pasulj i da pije mnogo mleka. Džuno je jela limenku pasulja dnevno, mada je mogla da preskoči ribu, a kad je bila posebno ljuta na Vini, pila je mleko iz tetrapaka stojeći kraj frižidera.

Postojao je blag uspon od dnevne sobe do police s knjigama; tamo je Džuno propustila da podigne nožni palac na vreme zbog neočekivane vrtoglavice. Pala je postrance kad je gore postalo dole, a dole – gore, i butinom je udarila u oštar rub stočića. Osetila je jasan i oštar bol kad je otvorila usta da iznenađeno vikne, ali jedini zvuk, pre nego što je pala, bilo je prigušeno krkljanje. Poslednje što je videla bila je rikna knjige koju je čitala.

Džuno je polako sela. Usta su joj bila suva, i suviše ju je bolelo da bi otvorila oči. Bila je postidičena, iako nikog nije bilo u blizini. Šta se dogodilo? Protrljala je butinu trzajući se; sutra će tu imati modricu veličine šljive. Prvi put nakon mnogo godina poželeva je piće – jako. Ako će padati naokolo kao pijanica,

mogla bi i da se napije. Sve su to bile prazne priče. Odavno je prestala da pije samo da bi produžila život, a to što je Najdžel držao u kući izazivalo joj je bol u gornjem nepcu. *Dosta tog samosažaljevanja, matora*, mislila je, *vreme je da ustaneš*. Pomerila se tako da su joj noge bile podvijene ispod tela, a onda se lagano izdizala dok nije bila oslonjena na šake i kolena.

Prošle nedelje je pala u kupatilu i gadno se posekla kad je čelom udarila u ugao umivaonika. Tad se nije onesvestila; samo joj se vrtelo u glavi, ali je to bilo dovoljno da se sruši poleduške.

Posekotina ju je bolela dok je puzala kao pas, oborene glave, bolnih kolena, šaka i stopala natečenih kao nepečeno testo. Kad je stigla do sofe, podigla se na nju koristeći poslednje ostatke energije. Svaki milimetar tela ju je boleo; danima će trpeti posledice tog pada.

„Ha!“, kazala je mrko gledajući knjige.

Pronašla je svoj roman, uzela ga je s police i stavila pod mišku dok je odlazila do najbliže fotelje. Mrzela je da sedi na toj sofi; osećala se previše kao Vini. Ali pročitala je samo jednu stranu pre nego što ju je umor sustigao.

Džuno se naglo probudila. Jedan mužjak ljubičaste šumske laste sedeo je na grani kraj prozora cvrkućući. *Cvr-cvr, piju piju, ću, ću!* Nije videla nijednu od tih ptica otkako su otišle na jug. Dok je usisavala pljuvačku koja joj se skupljala u uglovima usta, donja usna joj je zadrhtala. Bila je pospana, udovi su joj bili natopljeni snom. Ponovo njena prokleta cirkulacija. Pegavim rukama udarala je butine pokušavajući da povрати osećaj. Osećala je iscrpljenost s velikim I.

Dok je ustajala iz fotelje, knjiga joj je uz tresak pala na pod, i to na otvorene stranice gužvajući ih i savijajući kao origami. Prvo je uznemireno pogledala u knjigu, a onda u senke, koje

su bile potpuno pogrešne. Trgnula je glavu prema prozoru koji je gledao istočno, prema zadnjem dvorištu. Na suprotnom kraju dvorišta nalazila se kapija koja je vodila do uličice. Najdžel Krauč je često dolazio kući kroz ta vrata, ali je kapija bila zatvorena, a reza i dalje spuštена.

Sat... koliko je sati? Pogledom je pronašla prijemnik za kablovsku televiziju. S nevericom je pogledala brojeve; iznenada joj je bilo teško da udahne vazduh. Zateturavši se prema stepenicama, Džuno je zaboravila na knjigu koja joj je maločas ispala iz krila. Poslednje što je želela bilo je da se danas raspravlja s nekim od Kraučovih.

Stigla je na vreme: Najdžel se danas vratio s posla ranije nego inače. Čula je zveket ključeva na stolu, a onda otvaranje vrata plakara u predsoblju, gde je ostavljao svoju aktovku. Zatim je čula kako ide pravo u kuhinju, verovatno da uzme pivo. S mesta na kojem je Džuno ležala ispod pokrivača, uplašena da će čuti još jednu svađu, čula ga je kako glasno psuje. Kažiprstom je pronašla mesto iza uva gde joj se lobanja spajala s vilicom, i dodirivala je to mesto vrhom prsta, što je bila detinja uteha kojoj je i dalje pribegavala. Nijedno od njih nije bilo spremno da ostavi po strani svoj ponos i očisti nered nastao prilikom svađe. Džuno se kladila da je želeo da danas nije došao ranije. Čula ga je kako hoda tačno preko vatrostalne posude, a pete njegovih cipela melju porcelan u pesak.

Otvaranje frižidera, a onda glasno „Prokletstvo!“ Polica s pivom bila je prazna. Čula ga je kako odlazi do ostave, gde je znala da čuva bocu *džeka danijelsa* iza začina. Tokom poslednjih meseci Džuno je shvatila da Vini mrzi kad mu oseti alkohol u dahu. Njenog oca je ubio jedan veoma bogat pijani vozač i tvrdila je kako joj taj miris budi loše uspomene. Naknada nakon tužbe bila je velika; Vini i njeni rođaci kraljevski su plaćeni za

gubitak oca. Vini zbog toga nije dozvoljavala Najdželu da pije išta jače od piva ili vina.

S mesta na kojem je ležala, Džuno je zamišljala kako on gleda nered od besno prolivenog vina dok pije iz boce. Prema njenom mišljenju, imao je mnogo razloga za ljutnju. Pre dva dana Vini je mužu zalepila spisak obaveza na frižider. Džuno je zastala da ga pročita trzajući se zbog tona. Nije mu se direktno obraćala, naravno; nikad nije, ali uvek je postojala neka neizgovorena pretpostavka da su to njegovi poslovi. Na vrhu lista je pisalo *Poslovi*, tripud podvučeno:

- Popraviti zvono na vratima.
- Ofarbati zadnju terasu pre kiše.
- Ukloniti tapet sa zidova u spavaćoj sobi kraj stepeništa.
- Iskupati stablo šljive. Mrtvo je!
- Očistiti slivnike.

Čula je otvaranje i zatvaranje vrata ormarića. Džuno je po zvuku labave šarke znala da je to onaj ispod sudopere; uzimao je krpu. Zatim se čuo zvuk vode i šuštanje otvaranja debele crne kese za smeće. A onda, slušajući bend *Slepo treće oko* pojačan do kraja, Najdžel je počeo da raščišćava nered koji je njegova žena sinoć napravila. Bilo mu je potrebno petnaest minuta, a u jednom trenutku je čula uključivanje usisivača. Kad je završio, čula ga je kako se zadržava kraj ulaznih vrata verovatno razmišljajući da li da ponovo pokuša sa zvonom na vratima.

Tom zvonu nije ništa *falilo*; radilo je savršeno dobro. Džuno je mislila da je Vini razmažena.

„Preglasno je“, požalila se Vini. „Svaki put kad neko pozvoni, osećam se kao da sam žrtva oružane pljačke.“

Džuno nije bila sigurna šta zvono ima sa oružanom pljačkom, ali je gazdarica želela da se zvono prebaci na nešto „smirujuće“.

Džuno je dosad naučila neke stvari o toj porodici. Kao prvo: Vini je svega bilo previše. Uvek je bilo previše začina na njenoj

hrani, previše senfa u njenom sendviču, previše kolonjske vode na Najdželu. Ako bi Najdžel pokušao da radi stvari na svoj način, Vini bi ga gledala kao soko čekajući da zabrlja. I jeste – uvek jeste. Ako neko čeka da zabrljaš, naravno da hoćeš. Ona je bila kao trgovački putnik što se tiče načina na koji je zahtevala da se svi povinuju njenim hirovima: kad počne da priča, morao si da je slušaš.

Kao drugo: Najdžel je mrzeo boju – mrzeo ju je. Njegova soba bila je uređena tako da prkosi Vininoj neukusnoj zbirci skupih ukrasa koje je stavljala po celoj kući verujući da izgledaju nenametljivo i debelo je omanula u toj nameri. Gospodin Krauč je većinu stvari radio pasivno-agresivno. Džuno je veoma poštovala pasivno-agresivne. Radili su stvari na svoj način, ali ako ih niko nije kontrolisao, to je moglo da napravi problem. Videla je to kod parova koji su dovlačili jedno drugo u njenu ordinaciju zahtevajući da im ona popravi bračnog druga. „Ne možete popraviti nešto ako ne znate da je pokvareno“, govorila im je. A Najdžel nije znao. Pravila po kojima je živio bila su posledica toga što je bio jedinac, i to jedinac jedne samohrane majke. Vini mu je bila najvažnija – imao je neku urođenu potrebu da se brine o ženama, posebno o *svojoj* ženi – ali bio je ogorčen zbog toga. Možda nije bio takav na početku, ali je sada bio.

Na kutiji kraj vrata (koju je Najdžel naručio) pisalo je da zvonno sad svira „Sijaj, sijaj, zvezdo mala“. Vini je uzbuđeno zacičala kad ju je videla, a Džuno se iskusno osmehnula u lakat. Džuno je znala da je Najdžel lukavo odabrao, ali njegova uzbuđena plavokosa supruga bila je veoma zadovoljna.

Čula ga je kako je ostao tamo još malo pre nego što je otišao. Večeras neće biti instaliranja zvona.